

ENTREVISTA A JULI TELLO

(Juny 2016)

Etiquetes temàtiques: Drets Humans, Emigrants, Refugiats.

Introducció biogràfica: En Juli Tello és Llicenciat en Ciències Polítiques per la Universitat de Barcelona. Màster sobre immigració a la Pompeu Fabra. Membre del grp impulsor de la Plataforma STOP MARE MORTUM que te com a objectius principals sensibilitzar i donar a conèixer la crisi humanitària de les persones refugiades i fer pressió política per aconseguir un canvi en les lleis migratòries i d'estrangeria.

Introducció breu al tema: En Juli ens parla de la seva experiència a Lesbos (Grècia) i sobre les polítiques d'estrangeria a Europa.

Creació de la plataforma STOP MARE MORTUM per denunciar la mort dels immigrants i acaba amb elles. Eina de pressió política. Co-responsabilitat de la ciutadania amb les polítiques migratòries. S'ha de demostrar que no s'està d'acord amb la política, hem d'entendre que nosaltres, els ciutadans som els que votem els governants que després apliquen aquestes polítiques.

Creació de vies segures. Accés a Consolats. Documentació segura.

Feina que s'articula en dos eixos: sensibilització i formació de la ciutadania i incidència política.

Preguntes o material divers de treball per engegar el debat:

1) Quin sentit te al·legar falta de recursos econòmics com excusa per no acollir immigrants quan s'estan posant a sobre de la taula molts recursos per «compensar» a tercers països perquè facin d'estats taps?

2) Rumors al voltant de la immigració i com lluitar contra ells: Article escrit per en Juli Tello i l'Anna Palau per reflexionar sobre els motius per escampar els rumors sobre els immigrants i refugiats (https://www.ara.cat/opinio/juli-tello-anna-palou-no-tinguem-por_0_1817818234.html):

"I si venen te'ls ficaràs a casa teva?"; "Aquí ja estem prou malament, no tenim feina ni nosaltres, com ha de venir més gent?"; "Segur que entre els que venen hi ha terroristes"... Es tracta d'expressions comunes que en el dia a dia de la ciutadania es fan servir quan es parla de les persones refugiades. Por que ens prenguin la feina, por que ens prenguin les ajudes, por que abaixin el nivell educatiu. Por, por i por. La política de la por aplicada pels governs no ens deixa mirar més enllà.

El 2016 es va acabar amb 22,5 milions de persones refugiades, segons el darrer informe de l'ACNUR. En aquest any, els països de la Unió Europea van rebre 1,2 milions de sol·licituds d'asil, que només suposen el 0,24% de la població total. ¿Europa i els seus estats no estan preparats per acollir o és que no ho volen fer? Segons el darrer informe de la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat (CEAR), l'any passat Espanya va rebre 15.755 sol·licituds d'asil, l'1,3% de la UE. No en va acceptar ni la meitat.

Identificar el migrant com a portador de problemes permet deshumanitzar la seva figura, sobretot davant la població que es troba en situació de precarietat

Però, a més, parlem de persones refugiades quan la majoria no tenen refugi, tot i ser un dret recollit a la Carta dels Drets Fonamentals de la UE, vinculant per a l'estat espanyol, tot i que sembla haver-ho oblidat. És un dret humà que estem mercantilitzant posant números on hi ha persones. L'Estat va adquirir un compromís el setembre del 2015: acollir 19.449 refugiats de Grècia i Itàlia en dos anys; a hores d'ara n'han arribat 886. Hem de denunciar-ho i exigir el compliment del compromís, però no ens podem quedar aquí. Parlar de quotes és parlar de vulneracions de drets, és dir al següent de la llista que no té el mateix dret que el que el precedeix, simplement perquè l'ordre no li ha estat favorable. A més, el govern, tenint eines al seu abast per facilitar l'accés a l'asil i el refugi, no les aplica. Més de 1.800 persones han perdut la vida al Mediterrani aquest 2017, i 5.000 ho van fer l'any passat, segons l'ACNUR. Totes aquestes vides s'haurien pogut salvar per vies legals i segures. Des del 2009 l'estat espanyol no permet demanar asil i protecció internacional en ambaixades i consolats en país d'origen o de trànsit perquè existeix una llei sense un reglament que la desenvolupi; tampoc permet el trasllat de refugiats de forma segura per poder fer la sol·licitud d'asil aquí; no s'atorguen visats humanitaris i molt pocs d'acadèmics; la reunificació i l'extensió familiars cada cop són més restrictives, i no hi ha voluntat de crear corredors humanitaris, com sí que està fent Itàlia. Amb aquestes mesures hauríem evitat les morts al Mediterrani i la duresa del períple de molta gent.

És evident que, malgrat tot, la gent continua marxant. Mentrestant, els governs occidentals no tan sols giren l'esquena a les persones que busquen refugi sinó que també fan tot el possible per intentar impedir que arribin, principalment a partir de l'externalització de les fronteres. Un bon exemple és l'acord UE-Turquia, un país que ingressarà 6.000 milions d'euros rebuts de la UE com a contrapartida pel control migratori cap a Europa. L'estat espanyol també és un expert en aquestes polítiques, ja que el Marroc fa anys que es beneficia d'acords comercials amb Espanya a canvi de reprimir i frenar el pas de persones. El Fons Fiduciari d'Emergència per a l'Àfrica, el pressupost del qual prové en un 95% de fons de cooperació europeus, també n'és un exemple. Tenint en compte el destí previst originalment del seu pressupost, sorprèn que bona part de les partides s'hagin destinat a projectes de seguretat i control de fronteres en països com el Níger o Mali. A aquestes polítiques cal afegir-hi els centres d'internament per a estrangers (CIE), els més de 1.000 km de tanques a les fronteres europees, les devolucions en calent, els vols de deportació i totes aquelles traves burocràtiques que es troben els refugiats i els migrants.

Però per què interessa als governs fomentar aquesta por? Identificar el migrant com a portador de problemes permet deshumanitzar la seva figura, sobretot davant la població que es troba en situació de precarietat i que veu com l'arribada de persones migrades sembla amenaçar els pocs privilegis que té. Un cop establert aquest vincle, és molt més fàcil vendre el missatge de la necessitat de privar-los dels seus drets més fonamentals, com és el de sol·licitar protecció internacional. Ara bé, cal deixar clar que han estat els governs europeus amb les seves polítiques neoliberals, i no les persones migrants, els que han afavorit la privatització de la sanitat,

han deixat d'invertir en educació pública, han permès els abusos i el desfalc en institucions públiques, han concedit contractes

Tant l'actual precarització com la vulneració de

milionaris a canvi de comissions i han afavorit processos de

drets que pateixen les persones que fugen del seu

regularització de diners amagats en paradisos fiscals.

país tenen uns mateixos responsables

El missatge de la por sempre va acompanyat d'unes polítiques

de seguitització. Sense anar més lluny, tenim l'exemple de Theresa May i la seva disposició a retallar drets humans a canvi de més

seguretat. O la reacció d'Hollande anunciant l'estat d'excepció després dels atemptats de París del 2015. Aquests discursos i accions,

que destaquen pel seu alarmisme, tenen un doble objectiu: d'una banda, demostrar a la població que els governs estant fent tot el

possible per posar fi al terrorisme. De l'altra, deixar en segon pla les preocupacions reals de la població pel que fa a l'accés a drets

bàsics. Tant l'actual precarització com la vulneració de drets que pateixen les persones que fugen del seu país tenen uns mateixos

responsables, motiu pel qual no podem deixar que aquest missatge de la por ens divideixi. Ara més que mai necessitem una

ciutadania unida en favor d'uns drets humans que alguns es volen carregar.